

1.

Elsie je na všech mých fotkách. Víím to, protože jsem se probírala všemi fotkami se mnou a s mojí rodinou, které jsme pořídili za posledních sedmnáct let, a ona je na každé z nich.

Všimla jsem si toho až včera večer, když jsem si mazala z telefonu fotky za poslední půlrok. Je v šatně, když máme pauzu na oběd. Je v rozích obrázků ze školních výletů. Je v každém školním představení. Pomyslela jsem si: *Jaká náhoda, že na všech mých fotkách je Elsie.* Pak jsem, poháněná zvláštní předtuchou, prošla všechny zbylé fotky, které mám v počítači. A všechny fotky nalepené v mých denících. A všechna rodinná fotoalba. Elsie je tam všude.

Je otočená zády k foťáku na narozeninových oslavách. Prochází se po plážích na rodinných dovolených. Stopy Elsie se objevují dokonce i v odrazu v oknech a zrcadlech, když zvětším pozadí obrázků pořízených doma: tady je její loket, tam její kotník, jinde pramen jejích vlasů.

Existuje vůbec něco jako náhoda? *Až takováhle* náhoda?

Elsie není moje kamarádka. Elsie vlastně není ničí kamarádka. Je to zkrátka holka, která mluví moc potichu a stojí moc blízko u vás, s níž jste se tak trochu kamarádili, když vám

bylo osm a váš táta nedávno umřel, ale která víceméně zůstala odložená někde stranou spolu s hadrovými panenkami a jejich nádobíčkem a ostatními pozůstatky dětství.

Nahrála jsem si do telefonu reprezentativní vzorek dvaasedmdesáti fotek z posledních několika let, abych je mohla před vyučováním ukázat Bee. Chci se jí zeptat, jestli si nemyslí, že je na tom něco v nepořádku, nebo jestli svět opravdu je tak malý, že se někdo může objevit na úplně všech fotkách někoho jiného.

Samovi jsem ty fotky ještě neukázala. Nevím proč.

Na starších fotkách vypadá náš dům jako z kresleného seriálu – žádná auta na příjezdové cestě, barevné závěsy ve tvaru přesýpacích hodin lemující po stranách okna, na komíně nalepený obláček kouře jako bílá cukrová vata. Na silnici před ním já coby sedmiletá holčička, jak si soutěžím s Alicí v běhání. A tady, na kraji obrázku, noha, lem kostkované sukne a podrážka toho druhu praktických bot, jaké vždycky nosí Elsie.

Tyhle obrázky byly vyfocené před deseti lety. Dnes ráno z komína nevycházejí žádné vatové obláčky a silueta závěsů v obýváku rámuje obraz mojí mámy, která poskakuje na jedné noze a na druhou se pokouší nazout botu. Alice si venku svými vlastníma nohama netrpělivě podupává. Připlíží se k oknu a zaťuká na sklo, aby mámě naznačila, že sebou má pohnout. Na chodbě se směje Sam, neviditelný v ranním slunci, které všechno za vstupními dveřmi vrhá do stínu. Strčím si pěsti hlouběji do kapes a vzhlednu k nebi. Je na něm pár bílých chomáčeků, nečinně tam visí, jako by nastavovaly zrcadlo mně, nečinně opřené o dveře auta.

Alice je moje sestra. Je o rok starší a o milion let rozumnější, nebo si to aspoň ráda myslí. (A možná má pravdu – jak to mám vědět? Sama moc rozumná nejsem.) Sam je můj bývalý nevlastní brácha, což je pěkně komplikovaný pojem, ale vzhledem k tomu, že se naši rodiče rozvedli, není už technicky vzato mým bratrem. Jeho táta byl ženatý s mojí mámou, než před čtyřmi lety zmizel. Utekl s nějakou biologickou antropoložkou a tráví čas zkoumáním gibbonů v pralesích na Borneu. Sam s námi žije už sedm let, takže je pro mě prakticky jako brácha, ale většinou je to prostě Sam, vysoký, postávající ve stínu chodby s tmavými vlasy padajícími do očí.

S vědomím, že bude nějakou dobu trvat, než se podaří všechny naložit do auta, ruce z kapes vyndám a zase vytáhnu mobil. Už potřetí za dnešní ráno se probírám fotkami a hraju sama se sebou hru „najdi Elsie“.

Nikdy jsem si neuvědomila, že Elsie vždycky vypadá ustaraně. Čelo má zamračeně svráštělé a pusku maličko našpulenou. Dokonce i její vlasy vypadají ustaraně, když má hlavu otočenou jinam. To je docela výkon. Zajímalo by mě, jak zezadu vypadají moje vlasy. Můj týl není něco, co bych vídala často – na rozdíl od Elsie pózuju, když se fotí, a usmívám se u toho.

Když je otočená zády Alice (jako například když podvacáté klepe na okno předního pokoje, aby popohnala mámu, která si něco zapoměla vzít – mobil, kabelku, hlavu – a vrátila se pro to zpátky nahoru), její vlasy vypadají přísně. Jsou odbarvené o dva odstíny z její přirozené blond barvy, vždycky až ke kořínkům, dokonale vyžehlené a pevně stažené do některé verze upjatého drdolu se dvěma zapíchnutými hůlkami. Aliciny vlasy jsou nekompromisní.

Moje máma má vlasy fialové. Jak řídí, spadají jí na ramena v neučesaných vlnitých pramenech a pohupují se, když otočí hlavu. Pár pramínků se jí lepí na rtěnku a ona je vyplivuje, když chce něco říct. Dneska si nalakovala nehty na stejnou barvu. Kdyby byla jakákoli jiná roční doba, při takové jízdě do školy by se natahovala k Alici sedící na vedlejším sedadle nebo by si upravovala vlasy, olizovala by si konečky prstů a doladovála jimi svůj make-up nebo popíjela z termosky kávu podobně, jako jiní lidé při řízení kouří. Jenomže se blíží konec října a Alice včera večer spadla ze schodů, takže máma svírá volant oběma rukama se zbělelými kloubky a fialovými nehty a nespouští oči ze silnice. Neřídila by vůbec, kdyby nebyla přesvědčená, že je pro nás pěší cesta nebezpečnější.

„Jak je na tom ta tvoje hlava, zlatíčko?“ zeptá se Alice. Je to dnes ráno po dvaatřicáté, co se na to ptá (po devětaosmdesáté od chvíle, kdy se včera večer vrátily z nemocnice). Sam si červeným kuličkovým perem udělá na ruce další čárku. Pokaždé, když máma vysloví tuhle otázku, Alice o něco víc sevře rty.

Sam se nahne ke mně a zašeptá mi do ucha: „Vsadím se s tebou o deset liber, že Alice do pěti minut zaječí.“ Podám mu ruku. Jeho stisk je pevný a hřejivý. V duchu Alici přemlouvám, aby vydržela, než se dostaneme do školy.

„Máte všichni rukavice?“ kontroluje máma. „A tobě, Same, napíšu omluvenku na chemii. Jste všichni dost teple oblečení? A brali jste si ráno vitamíny, že jo?“

„Jasně, Melanie,“ ujistí ji Sam. Pak se na mě zašklebí. Alice nemá nejmenší šanci tuhle palbu snést. Máma riskne ten nejrychlejší pohled na ni a okamžitě se podívá zpátky na silnici. Alice si kolem hlavy pečlivě uvazuje hedvábnou šálu,

aby schovala obvazy. Oči si podmalovala černými stíny, takže modřiny po straně jejího obličejce nevypadají tak hroživě. Vypadá jako cikánka z pohádky oblečená do školní uniformy.

Dojedeme na křižovatku před školou. Máminy vlasy vlají všude kolem, jak se zběsile pokouší rozhlédnout na všechny strany najednou, než v mírném provozu křižovatku projede. Plazíme se kupředu šnečí rychlostí. Ostatní řidiči netrpělivě troubí.

Jakmile máma zaparkuje, prokřupe si kloubky a vytřepe ruce. Sundá si sluneční brýle a každému z nás podá balíček s obědem. „A budete opatrní, že jo?“ Láskyplně pohladí Alici po rameni. „Jak je na tom ta tvoje hlava, zlatíčko?“

Aliciny rty zmizí. Potom krátce a beze slov vyjekne, aniž by se na mámu podívala, vystřelí z auta a zapadne do hlavní školní budovy. Já sebou žuchnu zpátky na sedadlo.

„Tak to vysol, sestřičko,“ zahihňá se Sam.

Když vylezeme z auta, nechotně mu dám desetilibrovku. Zamávám mámě na rozloučenou a ona opatrně odjede. „Nejsem tvoje sestra,“ upozorním Sama.

Sam mě vezme kolem ramen. „Když to říkáš, *petite sœur*,“ odpoví.

Povzdechnu si a zavrtím hlavou. „Vím, že to znamená sestra, Same. Na hodiny francouzštiny chodíme spolu.“

Když Sam zamíří ke své skřínce pro učebnice, které potřebuje na první hodinu, vydám se do hlavní budovy hledat svou nejlepší kamarádku.

Bea sedí ve školní knihovně úplně vzadu a před sebou má na stole rozložené tarotové karty. Má ve zvyku si je vykládat každé ráno, aby věděla, jaký den ji čeká. Bea nemá ráda

překvapení. Nijak by ji ale nepřekvapilo, že skupinka třetáků o pár stolů dál se pošklebuje a šeptá si za jejími zády a já ji na ně neupozorňuju. Jsem koneckonců přesvědčená, že Bea dokáže urknout kohokoli, kdo ji urazí.

Svleču si jeden ze dvou párů rukavic ze svých nepříjemně přehřátých rukou (není počasí na čepice a rukavice, ale máma nás bez nich odmítá pustit z domu) a přitáhnu si zpoza sebe židli, abych si mohla sednout naproti Bee k jejímu malému stolku. Otočím si židli opěradlem před sebe a opřu si o něj bradu.

„Na všech mých fotkách je Elsie,“ oznámím jí.

Obě se automaticky podíváme k oknu na druhé straně knihovny. Touhle dobou už má Elsie obvykle otevřenou svou sběrnou tajemství. Ti nejmladší za ní vždycky chodí jako první, než poprvé zazvoní, než školník otevře šatny a než knihovnice vyjde ze své kanceláře a řekne nám, abychom šli do třídy. Přicházejí po jednom, za zástěnou vytukají svoje tajemství na Elsiině starožitném psacím stroji a odšourají se z knihovny se skloněnými hlavami, jako by byli naprosto pohrouženi do obsahu svých batohů. Elsiina truhla se postupně zaplňuje věcmi, které nemohou být vyrčeny. Dnes ráno tu ale Elsie není. Možná se opozdila.

Bea se otočí zpátky ke mně. „Co tím myslíš?“

Vytáhnu svůj telefon a ukážu jí svoje fotky. Upozorním ji na vlasy myší barvy, praktické boty, ustarané vrásky na každém čele každé Elsie z každé fotky.

Bea si fotky dlouze prohlíží. Nakonec zase vzhledne. Obočí má stažené k sobě a rty sevřené do tenké čárky. „Caro, tohle je...“ Zlehka zavrtí hlavou.

„O něco divnější než obvykle?“ Opřu se čelem o konečky svých prstů a zavřu oči. Bea čte z tarotových karet a zapaluje svíčky duchům. Mluví o tom, že magie je všude kolem nás a směje se, když o ní spolužáci říkají, že je čarodějnice. Ale tohle je něco jiného.

Bea se znovu zadívá na fotky, probírá se jimi, u některých se zastavuje, poklepává na displej a přibližuje si je.

„Myslíš si, že to je opravdové?“ zeptám se jí zpoza svých dlaní. „Nebo že jsem se zbláznila? Prosím, neříkej, že oboje.“

Bea neříká nic. Místo toho zamíchá karty a pomalu, jednu po druhé je vyloží na stůl mezi nás. Podívá se dolů na karty, pak nahoru na mě a pak zpátky na karty. Když nakonec zase vzhledne ke mně, má ve tváři výraz, který jsem u ní už dlouho neviděla.

Všimne si mojí vlněné čepice, zbývajících páru rukavic zpod těch, které jsem si právě svlékla, tlustých legín, které mám spolu se silonkami navlečené pod sukní školní uniformy, sádry na mém prstu, ortézy na mém zápěstí, slabé vůně echinaceových kapek a úzkosti, která se za mnou táhne jako podivný ponurý mrak.

Bea si povzdechne a přikývne. Ví, co se děje.

Je smolná sezóna, jako každý rok ve stejnou dobu. Lá-mou se kosti, trhá se kůže, naskakují boule. Před lety se nás všechny máma pokusila zamknout doma, ostré hrany a rohy obalila molitanem a gázou, zabalila nás do několika vrstev svetrů a rukavic, zakázala jakékoli ostré předměty a manipulaci s otevřeným ohněm. Kempovali jsme společně v obýváku osm dní, než jsme z pečlivě vybraného jídla na objednávku – doručeného na zápraží a potají vyzvednutého naší mámou,

kteřá nějak nedomyslela, jak bude vařit bez použití plynového sporáku – dostali otravu jídlem a strávili následujících čtyřadvacet hodin v nemocnici. Teď před každým podzimem shromažďujeme zásoby obvazů a léků proti bolesti, připravujeme výzbroj a výstroj. Nikdy nevycházíme z domu bez alespoň tří ochranných vrstev. Máme ze smolné sezóny strach. Máme strach z toho, jak snadno se nehody mění v tragédie. Zažili jsme jich už příliš moc.

„Alice včera večer spadla ze schodů,“ řeknu Bee. „Až úplně seshora. Rozbila si přitom hlavu o zábradlí. Říkala, že to znělo jako výstřel ve filmu, jenom trochu víc tlumeně.“

„Panebože.“

„Nikdo v tu chvíli nebyl doma. V nemocnici nám řekli, že má otřes mozku a že ji musíme udržet vzhůru, chodit s ní pořád dokolečka.“

Bea vykulí oči. „Bude v pořádku?“

„Už je v pohodě. Máma nechtěla, abychom dnes chodili do školy, ale Alice na tom trvala.“ Sundám si čepici, zatřepu hlavou a pokouším se urovnat si vlasy. Na rozdíl od Alice si je nebarvím (a taky na rozdíl od Alice nejsem blond) a mám je moc krátké na vyžehlení, takže kdykoli nosím čepice, trčí z mého neustále přerůstajícího skřítkovského sestřihu chundelaté hnědé špice.

Bea položí svoje ruce na moje. Malíček pravé ruky prostrčí okem v pletenině čepice, kterou v nich držím. „Proč jsi mi nezavolala?“ zeptá se. Pak, jako by si na tu otázku chtěla odpovédět sama, zamíří pohledem zase dolů na vyložené karty. Odkáže si, jako kdyby se zdráhala promluvit. Potom to řekne. „Myslím... myslím, že ta letošní bude zlá, Caro.“ Pokouší

se mi podívat do očí, ale já místo toho zírám do karet. Trvá mi minutu, než se zmůžu na reakci.

„Jak moc zlá?“

Bea mě zlehka pohladí po rukavici. Odpoví tichým hlasem. „Jedna z nejhorších.“ Otočí jednu kartu ke mně. Je na ní postava ležící na posteli, probodaná meči. Zachvěju se. Narazím přitom kolenem do jedné z noh stolu a ucítím pronikavou bolest. Když se podívám dolů, vidím, že mám legíny a silonky roztržené o velký hřebík trčící ze dřeva. V trhlině se objeví několik kapek krve. Cítím, jak se mi oči zalévají slzami.

Bea vstane a obejmě mě. Je cítit po cigaretách a kadidle. „Zvládneme to,“ zašeptá mi do ucha. „Postaráme se o to, aby se ti nic nestalo. Slibuju. Můžeme to změnit. A nemyslím si, že by ses zbláznila. S Elsie si promluvíme. Vypadá to, že dneska není ve škole, ale promluvíme si s ní zítra. Bude to v pohodě.“

Spolknu vlnu paniky, která mi stoupá hrdlem, a vytáhnu si z batohu papírové kapesníčky s pirátským potiskem. Setru si krev z legín a snažím se přitom co nejmíň hýbat zápěstím. Nepřipomínám Bee, že už se mi něco stalo, i když je to jenom kůže natržená od hřebíku a zápěstí vymkнутé při včerejším vystupování z auta. Vždycky je to takhle: Nehody se stávají a stávají se dál a je to horší a horší. Podívám se ještě jednou na opačný konec knihovny, kde bývá Elsiina sběrna tajemství. Ten prázdný stůl vypadá jako chybějící zub.